

Sygn. akt **IV Ka 734/18**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 r.

**Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy** w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Protokolant Olga Szałapska

przy udziale Ewy Tomaszewskiej - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Inowrocławiu

po rozpoznaniu dnia 19 września 2018 r.

sprawy **R. K.** s. K. i M. ur. (...) w I.

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 19 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 16/18

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **III Ka 734/18**

## UZASADNIENIE

R. K. oskarżony został o to, że :

I. 9 maja 2016r. w I. przy ul. (...), w sposób umyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem : I próba 0,81 gm/l, II próba 0,79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu , podczas wykonywania manewru skrętu w prawo na skrzyżowaniu, przekroczył oś jezdni i zjechał na przeciwny pas ruchu, uderzając w prawidłowo jadącego z przeciwka rowerzystę J. W., który na skutek zderzenia doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości jarzmowej lewej, złamania kości skroniowej lewej, złamania podstawy i łuku kręgu C7 po stronie prawej, rany tłuczonej małżowiny usznej lewej, krwiaka podczepcowego w okolicy ciemieniowo-skroniowo-czołowej lewej, otarcia naskórka twarzy po stronie lewej, krwiaka powieki górnej i dolnej oka lewego, które to obrażenia ciała naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów na okres przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art.178a§1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z 17 czerwca 2010r. sygn. akt VI K 639/10 , tj. o czyn z art.177§1 kk w zw. z art.178§1 kk w zw. z art.11§2 kk;

II. 9 maja 2016r. w I. ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikami I próba 0,81 mg/l, II próba 0,79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu , przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo określone w art.178a§1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z 17 czerwca 2010r. sygn. akt VI K 639/10 , tj. o czyn z art.178a§4 kk.

Wyrokiem z 19 kwietnia 2018r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w sprawie II K 16/18 oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego jemu czynu opisanego w pkt I tj. występku z art.177§1 kk w zw. z art.178§1 kk i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności ; nadto uznał oskarżonego za winnego czynu opisanego w pkt II tj. występku z art.178a§4 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art.85§1 i 2 kk, art.86§1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzając mu łączną karę pozbawienia wolności w rozmiarze 10 miesięcy; na podstawie art.43a§2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; na podstawie art.42§3 kk orzekł względem oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; na podstawie art.,624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaś wydatkami obciążył Skarb Państwa.

### ***Apelacje od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.***

Zaskarżył wyrok w części, tj. w zakresie punktów 1-5 orzeczenia, w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie art.427§2 kpk i art.438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności (pkt 1 i 2 wyroku) oraz wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności, sprowadzającą się do ustalenia, iż czyn oskarżonego wymagał surowej reakcji karnej i wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości po 6 miesięcy i brak uznania, że dostrzeżone okoliczności łagodzące (skrucha, pojednanie z pokrzywdzonym, zadośćuczynienie) przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary w najniższym możliwym rozmiarze; a wymierzenie oskarżonemu łącznie kary izolacyjnej w wymiarze 10 miesięcy skutkuje uznaniem, że kara wymierzona jest nieadekwatna do stopnia jego zawinienia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty na podstawie art.427§1 kpk w zw. z art.437§2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu jednostkowych kar w minimalnym rozmiarze i wymierzenie kary łącznej za zasadzie pełnej absorpcji.

### ***Sąd Okręgowy zważył, co następuje :***

Apelacja obrońcy jest bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała.

Sąd Okręgowy nie podziela bowiem zarzutu o rażąco niewspółmierności orzeczonej kary wymierzonej oskarżonemu.

Jako podstawę odwoławczą, określoną w art.438 pkt.4 kpk ustawodawca traktuje tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażąco. Nie chodzi więc o każdą różnicę między karą wymierzoną, a karą którą należałoby wymierzyć, ale o różnicę o charakterze zasadniczym. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1995r. wyraził pogląd, że nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (sygn. akt II KRN 198/94 OSP 1995 nr 6, poz.18).

Zatem rażąco niewspółmierność kary o jakiej mowa w art.438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica między karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1973r. III KR 254/73 OSNPG 1974, nr 3-4, poz.51).

Sąd I instancji przeprowadził wszelkie te dowody, które leżały u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary względem oskarżonego, a swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił. Sąd odwoławczy stanowisko to podziela.

Należy stwierdzić bowiem, iż ustalone okoliczności przedmiotowe i podmiotowe przypisanych oskarżonemu czynów, a także prezentowane przez wymienionego właściwości i warunki osobiste, powodują że niepodobna jest skutecznie wywodzić, iż wymierzona oskarżonemu kara razi surowością.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, iż Sąd I instancji przy wymiarze kar jednostkowych uwzględnił wszystkie okoliczności wymienione w art.53 kk, a nadto wymierzył oskarżonemu kary przewidziane w art.177§1 i art.178a§4 kk w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Kary w wysokości 6 miesięcy bowiem tylko nieznacznie przekraczają dolne zagrożenie sankcją karną określoną w powyższych przepisach. Wbrew twierdzeniom apelacji sąd miał na uwadze przy wymiarze kary okoliczności łagodzące: przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonego, pojednanie się z nim oraz zadośćuczynienie za doznana krzywdę.

Rozstrzygając w tej materii, Sąd Rejonowy należycie też ocenił fakt uprzedniej kilkukrotnej karalności tego oskarżonego oraz fakt jego znacznej nietrzeźwości w chwili czynu. W konsekwencji Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do wymierzania sprawcy wypadku drogowego popełnionego w stanie znacznej nietrzeźwości a jednocześnie kierującego pojazdem mechanicznym w warunkach art.178a§4 kk skrajnie łagodnych kar, równych najniższemu ustawowemu zagrożeniu.

Także wymierzona kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji nie budzi zastrzeżeń Sądu odwoławczego.

Jak wyżej wskazano, orzekając karę , sąd uwzględnia też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi tu o wpływ, jaki orzeczone kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, o potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawcy są sprawiedliwie karani. Wpływ ten oznacza, iż kara powinna wywierać przede wszystkim na środowisko sprawcy, ale też na środowisko pokrzywdzonych, aby ugruntować świadomość, iż ten kto w przestępczy sposób narusza dobra, zostanie sprawiedliwie ukarany.

Kara jest ważnym środkiem zwalczania przestępczości.

Karą współmierną i dającą zarazem zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości jest kara, która uwzględni wszystkie dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 i 54 kk.

W realiach przedmiotowej sprawy należy uznać, iż kara bezwzględna pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy może odnieść względem oskarżonego zamierzone skutki i zrealizować cel nadrzędny, to jest by go należycie wychować do życia w społeczeństwie.

Mając na uwadze powyższą argumentację, zaskarżony wyrok jako słuszny, należało utrzymać w mocy.

Orzeczenie o kosztach sądowych oparto o brzmienie art.624§1 kpk, mając na uwadze jego aktualną sytuację rodzinną i majątkową oraz fakt konieczności w przyszłości jego pobytu w zakładzie karnym.